

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/3812-0/2012
Érkezett:	2012 DEC 27.
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	 cib

Alkotmánybíróság

1015 Budapest
Donáti utca 35-45.

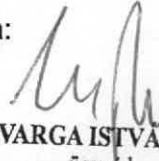
BUDAPEST KÖRNYÉKI TÖRVÉNYSZÉK	
Polgári, Közigazgatási Kollégium	
Közigazgatási Szakág	
Érk.:	2012 -12- 04
Érk. módja: személyesen (postán / gyűjtőládában / e-mailen / faxon	
Példány:	1 Melléklet: 13 + bőv
Ügyszám:	6k26063/616

Bán István János
Indítványozó

143

Dr. SONNEVEND PÁL
ügyvéd
1051 Budapest, Vigadó u. 2.
MAHART HÁZ 6. emelet

képviselőt ellátja:

Dr. VARGA ISTVÁN Ph.D.
ügyvéd
1051 Budapest, Vigadó u. 2.
MAHART HÁZ 6. emelet

alkotmányjogi panasza

a Bán István János

által

a NAV Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága ellen megindított felülvizsgálati eljárásban a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság által a felülvizsgálati kérelmet hivatalból, érdemi vizsgálat nélkül elutasító **Kfv.I.35.455/2012/2.** számon meghozott jogerős végzésével szemben.

Budapest, 2012. december 3.

171.30

Budapest, 2012. december 3.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/3812-0/2012
Érkezett:	2012 DEC 27.
Példány:	1-1 Készítőiroda:
Melléklet:	17 db.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Bán István János (a továbbiakban: az „**Indítványozó**”, lakcíme: 2045 Törökbálint, Honfoglalás utca 9.; képviseli: KNP LAW Nagy Koppány Varga és Társai Ügyvédi Iroda) kívül jegyzett és jelen alkotmányjogi panaszhoz csatolt meghatalmazással (lásd I/1. számú melléklet) igazolt jogi képviselőjeként a Tisztelt Alkotmánybírósághoz az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztjük elő:

I. Kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: „**Abtv.**”) 27. §-a alapján az Abtv. 43. § (1) bekezdésének alkalmazásával állapítsa meg a Kúria **Kfv.I.35.455/2012/2.** számú, 2012. szeptember 20-án kelt, és az Indítványozó jogi képviselője részére 2012. október 27-én kézbesített végzésének (lásd I/2. számú melléklet) (a továbbiakban: a „**Végzés**”) alaptörvény-ellenességét és szíveskedjen a Végzést megsemmisíteni, mivel az sérti az Indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése által védett tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése által biztosított jogorvoslathoz való jogát. Kérjük emellett a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a jelen indítványt az általunk 2012. augusztus 10-én Bán István János képviseletében a Kúria **Kfv.I.35.175/2012/5.** számú végzésével szemben benyújtott, az Alkotmánybíróság által IV/3449/2012. ügyszám alatt nyilvántartásba vett alkotmányjogi panasszal együtt bírálja el.

Az Indítványozó az Abtv. 52. § (5) bekezdésének megfelelően nyilatkozik arról, hogy az adatainak nyilvános kezeléséhez és az indítvány nyilvánosságra hozatalához hozzájárul.

Az Alkotmánybíróság eljárása az Abtv. 54. § rendelkezése értelmében illetékmentes.

1. Az alkotmányjogi panasszal érintett végzés és annak háttere:

Az APEH Közép-magyarországi Regionális Igazgatósága Személyi Jövedelemadó Ellenőrzési Főosztály I. Személyi Jövedelemadó Ellenőrzési Osztály a bevételek utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést folytatott le személyi jövedelemadó adónemben 2003-2005. időszakra vonatkozóan az Indítványozónál. A 4291937153 iktatószámú első fokú határozatban adózó terhére 24.903.561,- Ft adóhiányt és az adóhiány után 10.103.887,- Ft késedelmi pótlékot állapított meg az első fokú adóhatóság, valamint 12.451.781,- Ft adóbírságot szabott ki. Az elsőfokú határozat ellen az Indítványozó fellebbezett. A fellebbezést elbíráló Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatala az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az Indítványozó 2009. október 12. napján kelt keresetlevelében (lásd I/3. számú melléklet; a továbbiakban: „**Keresetlevél**”) a jogerős határozat bírósági felülvizsgálata iránt kérelmet terjesztett elő, amelyhez csatolta jogi képviselőjének – Dr. Strasser Tibornak – a meghatalmazását. Keresetlevelében Indítványozó azt is kérte, hogy a Pest Megyei Bíróság a sérelmezett határozat végrehajtását függessze fel. A végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet a Pest Megyei Bíróság 6.K.26.063/2010/2. számú végzésével elutasította. Az elutasító végzés nem emelt kifogást a képviseleti jog kapcsán.

A végrehajtás felfüggesztésének elutasítása ellen az Indítványozó fellebbezést terjesztett elő. A fellebbezés előterjesztésekor is Dr. Strasser Tibor járt el jogi képviselőként, akire a fellebbezés mint „*már igazolt jogi képviselő*”-re hivatkozott. (lásd I/4. számú melléklet; 6.K.26.063/2010/3. számú fellebbezés). A fellebbezés alapján a Fővárosi Ítéltábla megváltoztatta a Pest Megyei Bíróság 6.K.26.063/2010/2. számú, végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet elutasító végzését és a közigazgatási határozat végrehajtását a per jogerős befejezéséig felfüggesztette (lásd I/5. számú melléklet; a Fővárosi Ítéltábla 2.Kpkf.51.473/2010/7. számú végzése). Dr. Strasser Tibor képviseleti jogosultságával kapcsolatban a Fővárosi Ítéltábla előtt lefolytatott eljárásban sem merült fel kétely. A Fővárosi Ítéltábla végrehajtást felfüggesztő végzése is egyértelművé teszi ezt, amikor így fogalmaz: „[a] Fővárosi Ítéltábla a dr. Strasser Tibor ügyvéd (1132 Budapest, Csanády u. 21. fszt. 1.) által képviselt Bán István János (2045 Törökbálint, Honfoglalás utca 9/1.) felperesnek a dr. Rácz Rita jogi előadó által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága (1132 Budapest, Váci út 48., hiv. sz.: 2279221081) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Pest Megyei Bíróság 2010. évi január hó 21. napján kelt 6.K.26.063/2010/2. számú végzése ellen a felperes által 3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott napon – tárgyaláson kívül – meghozta a következő végzést.”

Ugyanúgy nem kifogásolta a Pest Megyei Bíróság Dr. Strasser Tibor képviseleti jogosultságát az alapeljárásban. Ez egyértelműen megállapítható a tárgyalási jegyzőkönyvekből (lásd I/6. számú melléklet) és a Pest Megyei Bíróság 6.K.26.063/2010/31. számú ítéletéből (lásd I/7. számú melléklet; a továbbiakban: „**Ítélet**”). Az Ítélet így fogalmaz: „[a] Pest Megyei Bíróság a dr. Strasser (sic!) Tibor ügyvéd (1136 Budapest, Balzac u.32.) által képviselt Bán István János (2045 Törökbálint, Honfoglalás u. 9/1.) felperesnek – a dr. Szabó Pál jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatóság (1438 Budapest, Pf: 510) alperes ellen adóügyben hozott

közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránti perében meghozta az alábbi ítéletet.

Az Ítélet az Indítványozó keresetét elutasította. Indítványozó az Ítélet ellen 2012. február 22. napján felülvizsgálati kérelmet nyújtott be (lásd I/8. számú melléklet). A Kúria a Kfv.I.35.175/2012/3. számú végzésével (lásd I/9. számú melléklet) felhívta az Indítványozót és a felülvizsgálati kérelmet bélyegzőjével és aláírásával ellátó ügyvédet, hogy a Kúria előtti felülvizsgálati eljárásra vonatkozó a felülvizsgálati kérelem benyújtására feljogosító meghatalmazást a végzés kézhezvételétől számított 8 napon belül csatolja. Indokolásul a végzés arra hivatkozott, hogy a jogi képviselő meghatalmazása „az iratok között nem lelhető fel”. Mindezt annak ellenére, hogy a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: „Pp.”) 272. § (3) bekezdése szerint a jogi képviselő meghatalmazását csak akkor kell a felülvizsgálati kérelemhez csatolni, ha arra korábban nem került sor.

Tekintettel arra, hogy a jogi képviselő a meghatalmazását már korábban csatolta, és ez alapján a Pest Megyei Bíróság és a Fővárosi Ítéltábla is megállapította a képviseleti jogosultság fennállását, jogszabály szerint nem lehetett szükség annak ismételt csatolására. (Ennek ellenére egyébként a végzés kézhezvételét követő napon az Indítványozó személyesen benyújtotta a bíróságnak az Indítványozó által a felülvizsgálati kérelmet jegyző ügyvédnek adott meghatalmazást.) Ennek következtében a kötelező jogi képviselet hiányára tekintettel a Kúria a Kfv.I.35.175/2012/5. számú végzésében (a továbbiakban: „**Első Elutasító Végzés**”; lásd I/10. számú melléklet) a felülvizsgálati kérelmet hivatalból, érdemi vizsgálat nélkül elutasította. Az Első Elutasító Végzés hivatalos kézbesítésére ekkor még nem került sor, de annak megszületéséről Indítványozó telefonos érdeklődés alapján értesült. Indítványozó ezért kérte a korábban a Pest Megyei Bíróságnál a Keresetlevélhez benyújtott meghatalmazásának ismételt csatolásával, hogy a Kúria csatolja ezt a meghatalmazást az iratokhoz és ezzel tekintse a képviseleti jogot megadottnak (lásd I/11. számú melléklet). A Kúria Kfv.I.35.175/2012/7. számú végzésével érdemi vizsgálat nélkül elutasította a kérelmet, arra hivatkozva, hogy az érintett Első Elutasító Végzés ellen nem volt helye jogorvoslatnak. Ugyanakkor a Kúria hivatalból eljárva újból megvizsgálta a rendelkezésre álló iratokat és ennek eredményeként azt állapította meg, hogy „a meghatalmazás sem a Kúriára felterjesztett, sem – a Kfv/2-I. alatt felvett hivatalos feljegyzés szerint – a Pest Megyei Bíróságon pótbörítóban maradt iratok között nem volt fellelhető” (lásd I/12. számú melléklet).

A Kúria ezáltal azt állapította meg, hogy az eljáró jogi képviselő nem volt jogosult Indítványozó képviseletére. Mivel azonban az Ítélet csak annak a jogi képviselőnek lett kézbesítve, aki az Első Elutasító Végzés szerint képviseleti joggal nem rendelkezett, az nem került joghatályosan kézbesítésre Indítványozó részére. Erre figyelemmel Indítványozó kérte, hogy a Budapest Környéki Törvényszék mint első fokú bíróság az Ítéletet részére is kézbesítse, amelyre 2012. június 12. napján került sor. Ugyanezen a napon vette kézhez az Indítványozó az Első Elutasító Végzést.

Az immáron személyesen részére kézbesített Ítélettel szemben Indítványozó 2012. június 18. napján felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő (lásd I/13. számú melléklet), arra hivatkozva, hogy az Első Elutasító Végzést figyelembe véve a

felülvizsgálati kérelem előterjesztésére rendelkezésre álló határidő csak 2012. június 12. napján, a neki történt kézbesítéssel nyílt meg.

Ezzel párhuzamosan Indítványozó 2012. augusztus 10-én alkotmányjogi panaszt nyújtott be az Alkotmánybírósághoz, melyben az Első Elutasító Végzés alkotmányellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt IV/3449/2012. ügyszám alatt vette nyilvántartásba.

A Kúria a 2012. június 18-án kelt felülvizsgálati kérelmet is elutasította a jelen alkotmányjogi panasszal támadott Végzésével. A Végzés indokolása szerint:

„A Kúria az iratok alapján megállapította, hogy a felperes a Pest Megyei Bíróság jogerős ítéletével szemben 2012. február 22-én már nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyet a Kúria hivatalból elutasított. Ugyanazon határozattal szemben ismételt felülvizsgálati kérelem benyújtására nincs jogi lehetőség, a Kúria végzése ellen a további felülvizsgálat lehetőségét pedig a Pp. 271. § (1) bek. e) pontja zárja ki.

Megjegyzi a Kúria, hogy téves felperes azon álláspontja, hogy a Kúria Kfv.I.35.175/2012/5. számú végzésében azt állapította volna meg, hogy a felperes jogi képviselője részére történt kézbesítés nem bír joghatállyal. A Kúria előtti felülvizsgálati eljárás egy rendkívüli perorvoslati eljárás, azaz a polgári peres eljárás egy újabb szakasza, melyben a Pp. 73/A. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a felülvizsgálati kérelem előterjesztője számára kötelező a jogi képviselet. Ennek megfelelően a Kúria – a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatát megelőzően – köteles megvizsgálni, hogy a felülvizsgálati kérelmet – jelen esetben a felperes nevében – előterjesztő jogi képviselő rendelkezik-e érvényes meghatalmazással a felülvizsgálati kérelem előterjesztésének időpontjában. A Kúria ennek megfelelően a Kfv.I.35.175/2012/5. számú végzésében kizárólag a felülvizsgálati eljárás tekintetében fejtette ki álláspontját, az elsőfokú eljárás vonatkozásában semmilyen megállapítást nem tett, nem is tehetett, tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította.”

2. Az alkotmányjogi panasz megindításának eljárási feltételei (Abtv. 27. § és 30. § (1) bekezdés)

Az Abtv. 27. § tartalmazza azokat a feltételeket, amelyek megléte esetén az indítványozó jogosult az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdésének d) pontja alapján alkotmányjogi panaszt indítani:

„27. § Az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja alapján alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés
a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.”

Ezen túlmenően az Abtv. 30. § (1) bekezdése határozza meg az alkotmányjogi panasz benyújtásának határidejét főszabály szerint a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napban.

A jelen indítvány mind az Abtv. 27. §-ában, mind pedig az Abtv. 30. §-ában meghatározott feltételeknek megfelel.

Az Abtv. 27. § értelmében az Indítványozó – egyebek mellett – akkor fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha a támadott végzés az ügy érdemében hozott döntésnek vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek minősül, és a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.

Az Alkotmánybíróságnak még nem volt lehetősége, hogy az Abtv. 27. §-ában foglalt fordulatot – az „ügy érdemében hozott döntés” vagy a „bírósági eljárást befejező egyéb döntés” – értelmezze, hiszen ez a fordulat nem szerepelt az 1989. évi XXXII. törvény 48. §-ában sem, következésképpen nincs is rá irányadó korábbi alkotmánybírósági gyakorlat. Egyértelmű azonban a normaszövegből az a jogalkotói szándék, hogy az alkotmányjogi panasz ne csak ítélet vagy egyéb ügydöntő határozat (például eljárás-megszüntető végzés), hanem minden, bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen igénybe vehető legyen. Ha ugyanis a jogalkotó az alkotmányjogi panasz benyújtásának lehetőségét csak az ügy érdemében hozott döntés ellen kívánt volna megnyitni, a normaszöveg nem emlékezne meg külön „az ügy érdemében hozott döntés” mellett a „bírósági eljárást befejező egyéb döntés” megtámadhatóságáról. Különösképpen igaz ez a jelen alkotmányjogi panasszal érintett, kiemelten jelentős érdeksérelmet tartalmazó döntés esetén.

Igaz ugyan, hogy a Pp. 212. § (1) bekezdése szerint a bíróság a per érdemében ítélettel, a per során felmerült minden más kérdésben – ideértve a per megszüntetését is – végzéssel határoz. Ugyanakkor azonban a Pp. rendszerében is számos végzés formájában megszülető döntés nagyon közel esik az ügydöntő jelleghez.¹ Mi több, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvény (a továbbiakban: „Be.”) 329-341. §-ai az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatai címszó alatt tárgyalják – egyebek mellett – az ítéletet és az eljárást megszüntető végzést is (és ennek megfelelő a másodfokú bíróság határozatainak a szabályozása is a Be. 370-381. §-aiban). Nyilvánvaló tehát, hogy az Abtv. alkotásakor a jogalkotó nem egy sajátos eljárási törvény fogalomrendszeréből indult ki, már csak azért sem, mert az Abtv. 27. §-a fogalomhasználata egyik eljárási törvény fogalomrendszerét sem követi.

Nem csak a grammatikai értelmezés támasztja alá ezt a következtetést. Az Abtv. 27. §-a célja és tágabb alkotmányjogi kontextusa is e szakasz tág értelmezését indokolják. Noha az alkotmányjogi panasz léte nem következik a jogorvoslathoz való jogból,² mégis irányadó kell, hogy legyen az Abtv. 27. §-a értelmezésénél az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlata a jogorvoslathoz való jog kapcsán. A jogorvoslathoz való jog fennálltának alapkérdése ugyanis ugyanaz, mint az a kérdés, mely bírói döntések ellen áll nyitva az alkotmányjogi panasz. Mindkét kérdés lényege az, hogy a döntés egyéni jogokra gyakorolt hatását tekintve szükséges-e a jogvédelem biztosítása.

¹ Varga István 57. § (5) [Bírósági eljárási garanciák] in: Jakab András: Az Alkotmány kommentárja (2009) Msz. 461.

² Varga (Lj. 1) Msz. 410.

Az Alkotmánybíróság azon az alapon állapította meg a jogorvoslathoz való jog fennállását, hogy mennyiben tekinthető érdeminek a szóban forgó határozat. A gyakorlat szerint nem érdemi például a pervezető végzés, az egyházaknak átadásra javasolt ingatlanok jegyzéke és a hadkötelesek megjelenését előíró határozat mint érdemi döntést előkészítő aktus.³ A jogorvoslathoz való jog szempontjából ugyanakkor érdemi határozatnak minősül a büntetés-végrehajtási bíró végzése, mivel az elítélt jogait ügydöntő módon és lényegesen befolyásolja.⁴ Erre tekintettel általánosságban megállapítható, hogy az egyéni jogokat közvetlenül és lényegesen befolyásoló, nem előkészítő jellegű közhatalmi döntések érdeminek minősülnek a jogorvoslathoz való jog szempontjából.⁵

Ezt a logikát az Abtv. 27. §-ára alkalmazva nem kétséges, hogy az egyéni jogokat közvetlenül és lényegesen érintő, végleges bírósági határozatok – ha a sajátos perjogi szabályok szerint nem is minősülnek technikai értelemben az ügy érdemében születettnek – mint bírósági eljárást befejező egyéb döntések alkotmányjogi panasz tárgyai lehetnek. Erre tekintettel a támadott Végzés mindenképpen olyan, bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek tekintendő, mely ellen az Abtv. 27. §-a értelmében lehetséges az alkotmányjogi panasz.

Tekintettel arra, hogy a Végzés rendelkezése szerint: „[a] Kúria e végzése ellen a Pp. 233. § és 233/A. §-a értelmében fellebbezésnek nincs helye, a felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 271. § (1) bekezdés e) pontja zárja ki”, így megállapítható, hogy Indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.

A fent elmondottak következtében az Indítványozó által benyújtott alkotmányjogi panasz megfelel az Abtv. 27. §-ában foglalt feltételnek.

Ugyanígy megfelel az indítvány az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott határidőnek. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a felülvizsgálati eljárás esetében az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje a felülvizsgálat tárgyában hozott határozat kézbesítésétől számított hatvan nap.⁶ Tekintettel arra, hogy a Végzés kézbesítésére 2012. október 27. napján került sor, ezért jelen indítvány határidőn belüli.

3. Az Alaptörvényben biztosított jogok megsértése

A Végzés megsértette Indítványozónak a tisztességes eljáráshoz való jogát, valamint jogorvoslathoz való jogát azzal, hogy érdemi vizsgálat nélkül utasította el Indítványozó felülvizsgálati kérelmét, annak ellenére, hogy az maradéktalanul megfelelt a jogszabályi követelményeknek.

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdése értelmében:

³ Sólyom László, Rendszeres áttekintés in: Sólyom László, Az alkotmánybíráskodás kezdetei Magyarországon (2001) 581, további utalásokkal a 374. számú jegyzetben.

⁴ 5/1992. (I. 30.) AB, ABH 1992, 27.

⁵ Vö. Varga (Lj. 1) Msz. 461.

⁶ 23/1995. (IV. 5) AB határozat, ABH 1995, 119; 41/1998. (XI. 2.) AB, ABH 1998, 306.

„(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el. (...)

(7) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

3.1. Az előző Alkotmány rendelkezései alapján kidolgozott alkotmánybírósági gyakorlat alkalmazhatósága

Az Alkotmánybíróság a 22/2012. (V.11.) AB határozatában vizsgálta azt a kérdést, hogy az előző Alkotmányon alapuló gyakorlata mennyiben irányadó az Alaptörvény értelmezése során. Ennek során a következő megállapításokat tette az Alkotmánybíróság:

„[a]z Alkotmánybíróság feladata az Alaptörvény védelme. Az Alkotmánybíróság az újabb ügyekben felhasználhatja azokat az érveket, amelyeket az Alaptörvény hatályba lépése előtt hozott korábbi határozata az akkor elbírált alkotmányjogi kérdéssel összefüggésben tartalmazott, feltéve, hogy az Alaptörvény konkrét – az előző Alkotmányban foglaltakkal azonos vagy hasonló tartalmú – rendelkezései és értelmezési szabályai alapján ez lehetséges.

[...]

Az Alkotmánybíróságnak azokra az alapértékekre, emberi jogokra és szabadságokra, továbbá alkotmányos intézményekre vonatkozó megállapításai, amelyek az Alaptörvényben nem változtak meg alapvetően, érvényesek maradnak. Az előző Alkotmányon alapuló alkotmánybírósági döntésekben kifejtett elvi jelentőségű megállapítások értelemszerűen irányadók az Alaptörvényt értelmező alkotmánybírósági döntésekben is. Ez azonban nem jelenti az előző Alkotmányon alapuló határozatokban kifejtettek vizsgálódás nélküli, mechanikus átvételét, hanem az előző Alkotmány és az Alaptörvény megfelelő szabályainak összevetését és gondos mérlegelést kíván. Ha az összevetésnek az az eredménye, hogy az alkotmányjogi szabályozás változatlan vagy jelentős mértékben hasonló, az átvételnek nincs akadálya. Másrészt az előző Alkotmány és az Alaptörvény egyes rendelkezései tartalmi egyezősége esetén éppen nem a korábbi alkotmánybírósági döntésben megjelenő jogelvek átvételét, hanem azok figyelmen kívül hagyását kell indokolni.”

Az előző Alkotmány a tisztességes eljáráshoz való joggal és a jogorvoslati joggal kapcsolatban a következőképpen rendelkezett:

„57. § (1) A Magyar Köztársaságban a bíróság előtt mindenki egyenlő, és mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit a

törvény által felállított független és pártatlan bíróság igazságos és nyilvános tárgyaláson bírálja el. (...)

(5) A Magyar Köztársaságban a törvényben meghatározottak szerint mindenki jogorvoslattal élhet az olyan bírósági, közigazgatási és más hatósági döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslati jogot - a jogviták ésszerű időn belüli elbírálásának érdekében, azzal arányosan - a jelen lévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával elfogadott törvény korlátozhatja."

Az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdése a korábbi Alkotmány 57. § (1) és (5) bekezdésének rendelkezéseivel tartalmilag megegyezik. Egy-egy szó eltérés található ugyan a megfogalmazások között, ez azonban a tartalmi egyezőségen nem változtat.

A tisztességes eljáráshoz kapcsolódó rendelkezések között az eltérés pusztán két helyen figyelhető meg. Egyrészt, az Alaptörvény ezen szakasza nem tartalmazza a bíróság előtti egyenlőség elvét, másrészt a tisztességes tárgyalás szót használja az igazságos tárgyalás helyett. Az eltérések oka egyrészt, hogy az Alaptörvény az egyenlőségi klauzulát a XV. Cikk (1) bekezdésében tartalmazza általánosabb megfogalmazásban, míg az igazságos szó helyett a tisztességes szó használata pont az Alkotmánybíróság gyakorlatának és a nemzetközi gyakorlatban bevett szóhasználatnak felel meg.⁷ Megállapítható ezért, hogy az előző Alkotmány tisztességes eljáráshoz kapcsolódó rendelkezései tartalmilag megegyeznek az Alaptörvény hasonló rendelkezéseivel, ezért a korábbi Alkotmánybírósági gyakorlat alkalmazásának nincs akadálya a jelen ügyben.

Hasonló a helyzet a jogorvoslathoz való jogra vonatkozó rendelkezések összehasonlítása során is. Egy-egy szó eltérést tapasztalhatunk (pl.: törvényben meghatározottak szerint), ám az alapjog tartalmát tekintve eltéréssel nem találkozhatunk, mivel egyebekben az Alaptörvény szó szerint veszi át a korábbi Alkotmány rendelkezéseit. Megállapítható ezért, hogy az előző Alkotmány jogorvoslati joghoz kapcsolódó rendelkezései tartalmilag megegyeznek az Alaptörvény hasonló rendelkezéseivel, ezért a korábbi alkotmánybírósági gyakorlat alkalmazásának ebben a tekintetben sincs akadálya a jelen ügyben.

3.2. A tisztességes eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog alkalmazható a jelen ügyben

Az Alkotmánybíróság az Alkotmány hatálya alatt kialakult gyakorlatában abból indult ki, hogy a jogorvoslathoz való jog jogának az egyfokú jogorvoslat eleget tesz, és ezért a rendkívüli perorvoslatok nem tartoznak ebbe a körbe.⁸ Ez a gyakorlat azonban az absztrakt normakontroll keretei között született, és arra a kérdésre adott választ, mennyiben alkotmányból eredő kötelezettség a rendkívüli jogorvoslat törvényi megteremtése.

A jelen indítvány ehhez képest más alkotmányjogi problémát érint. Mégpedig azt, hogy a törvény alapján egyértelműen nyitva álló jogorvoslat igénybe vételét

⁷ Ld. Sólyom (Lj. 3) 603.

⁸ Sólyom (Fn. 3) 591.

nyilvánvalóan jogsértő módon megtagadhatja-e a Kúria? Nem az tehát az alkotmányjogi kérdés, vajon a tisztességes eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog alapján létre kell-e hozni vagy fenn kell-e tartani a felülvizsgálati kérelem jogintézményét vagy, hogy milyen konkrét jogszabályi feltételei lehetnek az Alaptörvény alapján a felülvizsgálati kérelem igénybe vételének. A jelen indítvány alapjául fekvő alkotmányjogi probléma az, hogy tisztességesnek mondható-e a rendes bíróság eljárása, ha a törvény alapján nyitva álló jogorvoslati lehetőséget a konkrét ügyben jogellenesen elzárja az Indítványozó elől, illetve megfelel-e a jogorvoslathoz való alaptörvényi jognak a törvény alapján nyitva álló jogorvoslat rendes bíróság általi jogellenes ellehetetlenítése.

Erre az alapjogi kérdésre az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlata egyértelmű választ ad. A Bíróság ugyanis visszatérően megállapította, hogy a tisztességes eljárás követelményét az egyedi ügyben eljáró bíró akkor is megsértheti, ha egyébként a konkrét jogorvoslati lehetőség mikénti kialakítása nem vezethető le az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikk (1) bekezdéséből.⁹ A meglévő jogorvoslatokhoz való hozzáférést tehát ténylegesen biztosítani kell,¹⁰ még akkor is, ha egyébként a jogorvoslat törvényi feltételei megváltoztathatók.¹¹

3.3. Azzal, hogy a Kúria nem bírálta el érdemben a jogszabályoknak megfelelően előterjesztett felülvizsgálati kérelmet, megsértette a tisztességes eljárás követelményét és kiüresítette Indítványozó jogorvoslathoz való jogát

Az Alkotmánybíróság gyakorlata a tisztességes (igazságos) eljáráshoz való jogból és a jogorvoslathoz való jogból részben azonos követelményeket vezetett le, amennyiben a gyakorlat szerint mindkét jog tényleges és hatékony jogorvoslatot követel meg.¹² A tisztességes eljáráshoz való joggal, és az abból következő bírósághoz fordulás jogával kapcsolatban az Alkotmánybíróság megállapította, „[a]z Alkotmánybíróság a bírósági eljáráshoz való jogot nemcsak formális, hanem tartalmi követelmények szerint is vizsgálja.”¹³ A jogorvoslatnak pedig – lényegénél fogva – biztosítania kell a jogsérelem orvosolhatóságát, ellenkező esetben a jogorvoslatnak nincsen értelme.¹⁴ Az Alkotmánybíróság megfogalmazásában: „[m]inden jogorvoslat lényegi eleme a „jogorvoslás” lehetősége, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát.”¹⁵

A tényleges és hatékony jogorvoslat követelménye sérül akkor, ha az eljáró rendes bíróság jogellenes módon tagadja meg a jogszabály alapján nyitva álló jogorvoslat igénybe vételét. Egyúttal – összhangban az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikk (1) bekezdésének az Emberi Jogok Európai Bírósága általi értelmezésével – nem tekinthető tisztességesnek sem a bíróság eljárása, ha a bíróság a meglévő jogorvoslathoz jogellenes módon nem biztosítja a hozzáférést.

⁹ Matheis v. Germany, Appl. No. 73711601, Decision as to the Admissibility of 1 February 2005.

¹⁰ Gregorio De Andrade, Appl. No. 41527/02, Judgment of 14 November 2006.

¹¹ Peukert zu Art. 6 in: Frowein/Peukert, Europäische Menschenrechtskonvention, EMRK Kommentar, 3. Aufl. (2009) Rdnr. 96.

¹² Sólyom (Fn. 3) 581, 604.

¹³ 261998. (III. 1.) AB, ABH 1998, 71, 77.

¹⁴ Vö. 57/1991. (XI. 8.) AB, ABH 1991, 272, 282.

¹⁵ Először 23/1998. (VI. 9.) AB, ABH 1998, 182, 186. Ld. még Varga (Lj. 1) Msz. 421., további utalásokkal.

A jelen indítvánnyal támadott Végzés azzal sértette meg az Indítványozó tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogát, hogy a felülvizsgálati kérelmet hivatalból, érdemi vizsgálat nélkül elutasította, arra hivatkozva, hogy azt már korábban elbírálta. Ez az indoklás ugyanakkor ellentétes az Első Elutasító Végzéssel, amely megállapítja, a jogi képviselőnek nem volt megfelelő meghatalmazása. Ha ezt az álláspontot vesszük alapul, akkor az Ítéletnek a – Kúria szerint – meghatalmazással nem bíró jogi képviselő részére történő kézbesítése nem tekinthető joghatályos kézbesítésnek. Az Első Elutasító Végzést alapul véve ezért az Ítélet csak 2012. június 12. napján, az Indítványozónak történt kézbesítéssel lett joghatályosan kézbesítve, vagyis azt megelőzően fogalmilag kizárt volt az Indítványozó ügyében felülvizsgálati kérelmet előterjeszteni, hiszen éppen a Kúria logikáját követve, szabályszerűen kézbesített határozat hiányában a rendkívüli perorvoslati jogosultság akkor még meg sem nyílt.

Az Első Elutasító Végzéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panaszban részletesen kifejtettük, hogy Indítványozó jogi képviselőjének képviseleti jogosultságát az első fokon eljáró Pest Megyei Bíróságon készült tárgyalási jegyzőkönyvek, az Ítélet, valamint a Fővárosi Ítéltáblának a végrehajtás felfüggesztése tárgyában hozott végzése kétséget kizáró módon igazolja: Az alsóbb fokú bíróságok formai és érdemi perbeli cselekményeit egyértelműen az igazolt és nyilvánvalóan igazoltnak is tekintett perbeli képviselő cselekményei, kérelmei váltották ki. Az alkotmányjogi panaszban felhívtuk a figyelmet a Pp. 72. §-ára, 272. § (3) bekezdésére, illetve az ahhoz kapcsolódó kommentárra. A Pp. 72. § szabályai ugyanis egyértelműen előírják, hogy „[a] meghatalmazott képviseleti jogosultságát (67-69. §) a bíróság az eljárás bármely szakában hivatalból vizsgálja.” A képviseleti jogosultság vizsgálata a bíróság számára kötelezettség, azt erre irányuló külön kérelem nélkül – sőt esetleg kifejezetten a kérelem ellenére is – meg kell tennie.¹⁶ A Pp. 272. § (3) bekezdése pedig a következőképpen fogalmaz: „A felülvizsgálati kérelemhez - ha arra korábban nem került sor - csatolni kell a jogi képviselő meghatalmazását is.” Ehhez a rendelkezéshez kapcsolódóan a kommentár a következő megállapítást teszi:

„Ha a jogi képviselőnek a fellebbezési eljárásra adott meghatalmazása nem szűnt meg, a felülvizsgálati eljárásban nem kell meghatalmazást külön is csatolni a kérelemhez, minden más esetben azonban a jogi képviselő írásba foglalt meghatalmazása a felülvizsgálati kérelmet tartalmazó beadvány alaki kelléke. Következik ez a rendelkezés a Pp. 69. § (1) bekezdésében foglalt azon szabályból, hogy a meghatalmazott köteles eredeti meghatalmazását első jelentkezése alkalmával az iratokhoz csatolás végett a bíróságnak bemutatni, illetve az iratokhoz csatolni.”¹⁷

Ebből egyértelműen következik, hogy az Első Elutasító Végzés jogszabályba ütköző módon, az Indítványozó tisztességes eljáráshoz és jogorvoslathoz való jogát sértő módon utasította el hivatalból az Indítványozó felülvizsgálati kérelmét, hiszen az Indítványozó a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően járt el, amikor nem

¹⁶ Németh János – Kiss Daisy (szerk.) A Polgári Perrendtartás Magyarázata, Complex Kiadó, Budapest, 2010, 325-326. o.

¹⁷ Németh János – Kiss Daisy (Lj. 9) 1030. o.

csatolta külön a felülvizsgálati kérelméhez a jogi képviselőjének a meghatalmazását, arra tekintettel, hogy az már korábban csatolásra került és így a jogi képviselőnek ez nem az „első jelentkezése” volt az eljárásban.

3.4. A Kúria által képviselt a Kfv.I.35.455/2012/2. számú végzésben kifejtett indokolás alaptörvény-ellenes, mivel súlyosan sérti a tisztességes eljárás követelményét és a jogorvoslathoz való jogot

A jelen alkotmányjogi panasszal támadott Végzés végeredményben ugyanúgy megfosztja az Indítványozót a felülvizsgálati kérelem igénybe vételének lehetőségétől. A Végzés azonban immár más okból is sérti a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való jogot.

Az Első Elutasító Végzés meghozatalakor a formális logika alapján kétféle következtetést vonhatott le a Kúria abból, hogy az iratok között nem volt fellelhető a meghatalmazás: a meghatalmazás vagy nem is volt vagy elveszett.

Az első esetben – vagyis azt feltételezve, hogy nem is volt meghatalmazás – arra a következtetésre kell jutnunk, hogy az elsőfokú bírósági eljárás során olyan lényeges eljárási szabálysértés történt – olyan személy adott be nyilatkozatokat a felperes nevében, aki nem volt arra meghatalmazott – amelynek az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezését és új eljárás elrendelését kellett volna maga után vonnia. Ez továbbá azt is eredményezné, hogy az Ítélet nem került joghatályosan kézbesítésre az Indítványozó részére, így annak szabályszerű kézbesítésétől számított 60 napon belül nyílna meg a felülvizsgálati kérelem benyújtására vonatkozó határidő. A második esetben – ha tehát a szabályszerűen benyújtott meghatalmazás elvesztét feltételezzük – a Pp. 119/A. §-a alapján az ügyben eljáró tanács elnökének hivatalból kellene intézkedni az elvesztett irat pótlása iránt.

Az Első Elutasító Végzésből egyértelműen az következik, hogy a Kúria az első, ténylegesen megalapozatlan, de logikailag lehetséges magyarázat mellett döntött, tehát abból indult ki, hogy korábban, azaz már az alsóbb fokú bíróságok előtt sem került benyújtásra megfelelő meghatalmazás. Ehhez képest a 2012. június 18-án előterjesztett felülvizsgálati kérelmet elutasító, a jelen alkotmányjogi panasszal támadott Végzésben a Kúria a fent ismertetett – logikailag zártan képviselhető – álláspontok közül egyiket sem teszi magáévá:

„A Kúria az iratok alapján megállapította, hogy a felperes a Pest Megyei Bíróság jogerős ítéletével szemben 2012. február 22-én már nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyet a Kúria hivatalból elutasított. Ugyanazon határozattal szemben ismételt felülvizsgálati kérelem benyújtására nincs jogi lehetőség, a Kúria végzése ellen a további felülvizsgálat lehetőségét a Pp. 271. § (1) bek. e) pontja zárja ki.”

Ezen indokolás szerint tehát az Indítványozó már nyújtott be felülvizsgálati kérelmet az Ítélettel szemben. Ugyanakkor az Első Elutasító Végzés éppen azért utasította el Indítványozó felülvizsgálati kérelmét, mert a kérelemhez nem volt mellékelve a jogi képviselő meghatalmazása. Az elutasított felülvizsgálati kérelmet pedig csak a jogi képviselő írta alá, azon az Indítványozó személyesen aláíróként semmilyen módon nem szerepelt. Ha tehát az Első Elutasító Végzést követve – bár

azt el nem fogadva – abból indulunk ki, hogy meghatalmazás nélküli jogi képviselő nyújtotta be a felülvizsgálati kérelmet, akkor erről a kérelemről semmiképp sem állítható, hogy azt az Indítványozó nyújtotta volna be. A jelen alkotmányjogi panasszal támadott Végzés ennek éppen az ellenkezőjét állítja. Ezzel a Végzés nyilvánvalóan ellentmondásos és immár nyíltan önkényes indokkal fosztotta meg az Indítványozót a törvény alapján neki nyitva álló jogorvoslattól, és ezzel megsértette a tisztességes eljáráshoz és a jogorvoslathoz való alkotmányos jogát. Különös súllyal esik latba, hogy ugyanebben az ügyben az Első Elutasító Végzés – más okból ugyan – de szintén alkotmányellenesen fosztotta meg az Indítványozót a jogorvoslattól.

Nem maradhatnak figyelmen kívül a Végzés indokolásából az egész eljárásra vonatkozóan eredő következmények sem. A Pp. korábban idézett rendelkezései értelmében a jogi képviselő meghatalmazása főszabály szerint az eljárás egészére kiterjed. Ha tehát az Első Elutasító Végzés azt állapítja meg, hogy a jogi képviselő meghatalmazása hiányzik, akkor ez a megállapítása szükségszerűen az egész eljárásra vonatkozik. Ebből viszont arra a megállapításra kell jutnunk, hogy mind az elsőfokú, mind a másodfokú eljárás és a rendkívüli jogorvoslati eljárás folyamán olyan személy nyújtott be beadványokat az Indítványozó nevében, aki nem volt jogosult az Indítványozó képviseletére. Egy olyan eljárás pedig, amelyben valamennyi beadványt olyan személy nyújt be a fél helyett, aki nem a fél képviselője, nyilvánvalóan nem felel meg a tisztességes eljárás követelményének. Hatványozottan igaz ez akkor, ha – mint a jelen esetben – a jogi képviselet szabályszerűtlensége illetőleg hiánya a felet jelentős összegben marasztaló jogerős határozat meghozataláig semmilyen módon még csak fel sem merül, majd a rendkívüli perorvoslati szakban, ahol az ügyfélnek az utolsó tényleges esélye lehetne a sérelmes határozat korrigálására, hirtelen a perorvoslat befogadásának formai akadályává válik egy olyan állítólagos hiány, amely – fennállása esetén, az összes érintett perccselekmény hatálytalansága okán – már a közigazgatási per lefolytatásának is akadályát kellett volna képeznie.

Ezt a következtetést a Végzés a következő – racionálisan nehezen rekonstruálható – indokolással próbálja meg elkerülni:

„Megjegyzzi a Kúria, hogy téves felperes azon álláspontja, hogy a Kúria Kfv.I.35.175/2012/5. sz. végzésében azt állapította volna meg, hogy a felperes jogi képviselője részére történt kézbesítés nem bír joghatállyal. A Kúria előtti felülvizsgálati eljárás egy rendkívüli perorvoslati eljárás, azaz a polgári peres eljárás egy újabb szakasza, melyben a Pp. 73/A. § (1) bek. a) pontja értelmében a felülvizsgálati kérelem előterjesztője számára kötelező a jogi képviselet. Ennek megfelelően a Kúria – a felülvizsgálati kérelem érdemi vizsgálatát megelőzően – köteles megvizsgálni, hogy a felülvizsgálati kérelmet – jelen esetben a felperes nevében – előterjesztő jogi képviselő rendelkezik-e érvényes meghatalmazással a felülvizsgálati kérelem előterjesztésének időpontjában. A Kúria ennek megfelelően a Kfv.I.35.175/2012/5. sz. végzésében kizárólag a felülvizsgálati eljárás tekintetében fejtette ki álláspontját, az elsőfokú eljárás vonatkozásában semmilyen megállapítást nem tett, nem is tehetett, tekintettel arra, hogy a felülvizsgálati kérelmet hivatalból elutasította.”

Ez az indokolás a meghatalmazás fennállását csak az eljárás adott pontján – a felülvizsgálati kérelem benyújtásakor – kívánja vizsgálni. Azonban a Pp. 70. § (2) bekezdéséből következően a Pp. szabályozási logikája a meghatalmazás egységességéből, egész eljárásra való kiterjedéséből indul ki. Ez kizárja a Kúria által képviselt azon álláspontot, hogy a meghatalmazás meglétét az eljárás egyes szakaszaiban egymástól elkülönítetten lehetne vizsgálni. A szabályozás értelmében, ha a jogi képviselőnek egyszer volt a per vitelére szóló meghatalmazása, akkor – ha azt külön nem korlátozzák – az kiterjed az egész eljárásra is, beleértve a végrehajtást és a rendkívüli jogorvoslati eljárásokat is. Ez az álláspont egyértelműen megmutatkozik a bírói gyakorlatban is:

*„Külön kikötés hiányában e körben a Pp. 70. §-ának (2) bekezdésében írt szabályok az irányadók, azaz a meghatalmazás a meghatalmazó fél teljes jogkörben való képviseletére, valamennyi, a fél által elvégezhető perbeli cselekmény elvégzésére kiterjed. A fenti rendelkezés ezen túlmenően egyértelművé teszi, hogy a perbeli meghatalmazás nem csupán a szűkebb értelemben vett peres eljárásra, hanem a perrel kapcsolatos, azaz már a perindítás előtt vagy épp annak jogerős befejezését követően felmerülő cselekményekre is kiterjed. A per vitelére szóló meghatalmazás a fellebbezés előterjesztésére és a másodfokú eljárásban való képviseletre is jogosít. **Annak hatálya kiterjed a per jogerős befejezése után a rendkívüli perorvoslatokra és a végrehajtásra is** (BH2000. 211.)”* (A Complex Jogtár Pp. 70.§ (2) bekezdéséhez fűzött kommentárja; Kiemelés tőlünk).

Ennek megfelelően a jelen ügyben a Kúria nem állíthatja következetesen azt, hogy a jogi képviselőnek nem volt meghatalmazása a felülvizsgálati kérelem benyújtására anélkül, hogy ne állítaná azt is, hogy a jogi képviselő meghatalmazás nélkül járt el az első- és a másodfokú eljárás során is. Tehát, logikailag csak két lehetséges megoldás van: a meghatalmazás vagy kiterjedt az egész eljárásra vagy az eljárás egyetlen szakaszában sem volt a jogi képviselőnek meghatalmazása. A Kúria által képviselt felemás álláspont – hogy az első- és másodfokú eljárásra nem terjed ki a vizsgálata, hanem csak a felülvizsgálati kérelemre – logikailag tarthatatlan. Ezért teljes mértékben jogszabályellenes és a tisztességes eljárás követelményét sérti a Kúria azon álláspontja, mely szerint a Kúria Kfv.I.35.175/2012/5. számú végzése kizárólag a felülvizsgálati eljárás tekintetében fejtette ki álláspontját, mivel annak a Pp. meghatalmazásra vonatkozó szabályai – különösen a fent említett Pp. 70. § (2) bekezdése – és az egész eljárás összességében való tisztességességének követelménye alapján szükségszerűen kihatása van az azt megelőző eljárásra, hiszen azokban az eljárásokban is (ugyanaz) a jogi képviselő nyújtotta be a beadványokat.

A Kúria végzésében képviselt álláspont elvezet ahhoz a jelen ügyben megvalósult szélsőséges – és az igazságszolgáltatás diszfunkcióit végzetes módon üggyöntő jelentőséghez juttató – esethez, hogy akár egy egész eljárás során olyan személy nyújt be beadványokat a fél nevében, aki arra nem jogosult és a félnek ezzel szemben végül semmiféle jogorvoslati lehetősége nincs. A tisztességes eljárás megsértésének ennél kirívóbb megnyilvánulását elképzelni sem lehet. Jelen esetben pedig ez vezetett el arra, hogy a törvényben biztosított jogorvoslat jogát az Indítványozó nem vehette igénybe, így a jogorvoslathoz való alkotmányos jog sérelme is egyértelműen megállapítható.

A fent elmondottakra tekintettel kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságtól annak megállapítását, hogy a Kúria Kfv.I.35.455/2012/2. számú végzése megsértette az Indítványozó Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében garantált tisztességes eljáráshoz való jogát, és XXVIII. cikk (7) bekezdésében garantált jogorvoslathoz való jogát. Erre tekintettel kérjük a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján állapítsa meg a Végzés alaptörvény-ellenességét, és azt semmisítse meg.

Budapest, 2012. december 3.

Tisztelettel:

DR. SONNEVEND PÁL
ügyvéd
1051 Budapest, Vigadó u. 2.
MAHART HÁZ 6. emelet

Dr. VARGA ISTVÁN Ph.D.
ügyvéd
1051 Budapest, Vigadó u. 2.
MAHART HÁZ 6. emelet

az Indítványozó Bán István János képviselőjében

Mellékletek:

- I/1. Ügyvédi meghatalmazás
- I/2. Kúria Kfv.I.35.455/2012/2. számú végzése, amely ellen jelen alkotmányjogi panasz irányul
- I/3. Az Indítványozó 2009. október 12. napján kelt keresetleve
- I/4. Az Indítványozó fellebbezése a Pest Megyei bíróság 6.K.26.063/2010/2. számú a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmet elutasító végzése ellen
- I/5. A Fővárosi Ítéltábla 2.Kpkf.51.473/2010/7. számú végzése, amellyel a Pest Megyei bíróság 6.K.26.063/2010/2. számú végzését megváltoztatta és elrendelte a végrehajtás felfüggesztését
- I/6. A Pest Megyei bíróság 6.K.26.063/2010. számú eljárásban tartott tárgyalásról készült jegyzőkönyvek
- I/7. A Pest Megyei Bíróság 6.K.26.063/2010/31. számú ítélete
- I/8. Az Indítványozó által 2012. február 22. napján benyújtott felülvizsgálati kérelem
- I/9. A Kúria Kfv.I.35.175/2012/3. számú hiánypótlást elrendelő végzése
- I/10. Kúria Kfv.I.35.175/2012/5. számú végzése, amely ellen jelen alkotmányjogi panasz irányul
- I/11. Az Indítványozó által benyújtott az aktában Kfv. I. 35.175/2012/6. számon szereplő beadvány
- I/12. A Kúria Kfv.I.35.175/2012/7. számú végzése
- I/13. Az Indítványozó 2012. június 18. napján kelt felülvizsgálati kérelme